

Legendan paluu

TEKSTI JA KUVAT: MATTI HERMUNEN

On aitoja ja tehtyjä legendoja. Amerikkalainen McIntosh on aidosti legendaarinen valmistaja. Vuosikymmenten ajan se on pitänyt omaleimaisen linjansa.

M McIntosh täytti hiljakkoin 56 vuotta. Toisen perustajansa Frank McIntoshin mukaan nimetty yritys voi nykyään hyvin, vaikka 1980-luvulla oli hankalampi kausi. Nyt se toimii japanilaisen D&M Holdingsin siipien suojassa yhdessä muun muassa Denonin, Marantzin, Snellin ja Boston Acousticsin kanssa.

Muita maineikkaita nimiä yrityksen historiassa ovat pitkään johdossa toimineet Gordon Gow sekä varsinkin Sidney Corderman, jonka panos tässä esiteltävän MC275 –putkivahvistimen suunnittelussa oli keskeinen.

McIntoshin tavaramerkki on sen tinkimätön, jenkkiytyyliin usein varsin massiivinen rakenne. Huipulla ovat kolmeosainen ja yli 200 kilo kappaleelta painava MC2KW-monovahvistin sekä XR2J-kaiuttimet, joissa on 110 elementtiä, korkeutta vähän yli 2 metriä ja painoa parisataa kilo.

Merkin tuotteiden muotoilu on retrotyylissä, mutta jollain kumman tavalla se samalla istuu ajan henkeen. Tuotevalikoima kattaa esija päätevahvistimet, kaiuttimet, CD-soittimet ja muuntimet sekä kotiteatteriprosessorit ja monikanavapäätteet.

MC275 oli alun perin tuotannossa vuosina 1961–1976. Yleisön pyynnöstä McIntosh julkaisi kulttiasemaan nousseesta vahvistimesta juhla-version, jota myytiin 1993–1996. Kysyntä ei kuitenkaan laantunut, joten MC275 tuotiin hie-man uudistuneena tuotantoon keväällä 2004.

Teknisesti tinkimätön

Perinteisestä ulkonäöstään huolimatta McIntosh on aina ollut teknisesti edistysellinen valmistaja. Yhtenä vahvuutena ovat putkivahvistinten kytkennät ja erityisesti päätemuuntajat. Tästä kaunis esimerkki on päätevahvistin MC275.

MC275:n muuntajissa käytetään kahta ensiökäämitystä, joista toinen menee normaalitapaan putkien anodeille ja tämän ohella toinen katoille. Säröä pystytään pienentämään ottamalla teho molemmista käämityksistä. Tasaisempi taa-juustoisto ja parempi tehovaste saadaan sijoittamalla toisio- ja ensiökäämitykset limittäin.

Laitteessa on kolme 12AX7A- ja neljä 12AT7-putkea sekä neljä KT-88 pääteputkea. Pääteputkiksi voidaan vaihtaa myös 6550, sama jota muun muassa Audio Research käyttää.

Stereokäytössä tehoa luvataan saatavan 75 wattia kanavaa kohden 4, 8, tai 16 ohmin kuormiin. Monoksi sillattuna teho nousee 150 wattiin 2, 4, tai 8 ohmilla. Särön luvataan pysyvän kaikissa olosuhteissa alle puolen prosentin.

Vahvistimessa on symmetriset ja epäsymmetriset otot sekä perinteiset kaiutinliitännät. Vasemman pään liitintäpaneelissa on myös epäsymmetristen ottojen tasosäätimet sekä ottojen ja mono-stereokäytön valitsimet ja virtakytkin. Verkkovirta tulee vastakkaiseen päähän.

Aikaisempiin versioihin nähden viimeistelyä on edelleen parannettu. Liittimet ja putkien kantojen kontaktipinnat on kullattu, putkien kannat ovat keraamiset ja metallisen kansilevyn kiilto on moitteetonta.

Tiukka paketti

Koska MC-275:n kolme muuntajaa on sijoitettu toiseen reunaan, vaatii 30 kiloisen murikan siirtely vahvan selän ohella huolellisuutta.

Kaiutinjohdot kiinnitetään monelle putkilaitteelle tyypillisesti ruuviterminaaleihin. Kytkentä onnistuu paljaalla johdonpäällä tai vaikkapa maahantuojan tuomilla Supran haarukasovittimilla. Isommat haarukat tai banaanit saa unohtaa. Virtakytkin on vähän hankalasti kaiutinliitaintöiden alla.

Vaikka MC275 on pakattu tavanomaista huolellisemmin, se mahtuu yllättävän pieneen laatikkoon. Todella harkitun ja hyvin suojatun paketin suunnittelija on palkkansa ansainnut.

Varsinkin kun ohjeiden kaaviokuvat ovat niin selvät, että vahvistimen saa tarvittaessa kuljesta varten takaisin pakettiin.

Vertailuvahvistimina olivat Mark Levinsonin 331-pari ja edellisessä Hifimaailman numerossa kokeiltu Rotelin RB-1092. Koska kaiutinjärjestelmäni tarvitsee kaksi stereovahvistinta, käytin McIntoshia pääasiassa ohjaamaan aktiivisen Gradient Revolutionin ylä- ja keskiäänialuetta, bassoa komensivat Levinsonit. Bassotoiston arvioimiseksi kytkin laitteet välillä myös toisin päin.

McIntosh toimi moitteetta kaksi kokeilujaksoa, tosin en saanut pientä verkkohurinaa vaihmenneuksi kokonaan.

Eriäinen

MC275:n äänen luonne poikkesi selvästi vertailulaitteista. Ehkä leimaa-antavinta sen äänenlaadulle oli pehmeäsävyyisyys ja samalla kuitenkin erinomainen erottelukyky.

Laulusolistien äänessä vaikutti olevan enemmän eloa ja sävyjä. Akustisten, mutta myös sähkökitaroiden soinnissa oli ehkä enemmän monipuolisuutta kuin vertailulaitteilla. Siten ihmisääniä ja akustisia soittimia oli ilo kuunnella. MC275:n ääni oli avaran elävä, samalla kuitenkin rauhallinen ja kontrolloitu. Orkesterin jousisto ja puhallit soivat vähintään tai ehkä hivenen elävämminkin kuin vertailulaitteilla.

Pehmeys ei kuitenkaan merkinnyt epätarkkuutta, päinvastoin. Liekö vika alkuperäisessä äänitteessä vai huolimattomassa CD-mastereinnissa, mutta 1970-luvulta peräisin olevalla Pihasoittajien levyllä Hattukauppiiaan aamu (Love Records LRCD 77) muutamaan kappaleeseen päässyt huilun ja korkeiden lauluäänten säröytyminen kuului kiusallisen selkeästi. Lyömäsoittinten iskut ja tehosteäänät toistuivat tarvittaessa hyvinkin räväkästi.

Kyky välittää tilantuntua oli erinomainen. Välillä esitystilan takaosassa olevien tai äänitteessä taammas miksattujen esiintyjien tekemiset tuntuivat kuuluvan vaivattomammin ja moni-ilmeisemmin kuin vertailulaitteilla.

Bassovahvistimena MC275 selviytyi asiallisesti. Jonkin verran siitä puuttui Levinsonien tai Rotelin napakkuutta, eikä vaativassa rytmistelystä ollut aivan samaa pontevuuttakaan kuin transistoriveljillä. Toisaalta sävyt, vaikkapa kontrabasson tai sello-osaston tekemiset se toisti hyvin. Ehkä MC275 kuitenkin on vahvimmillaan keski- ja yläalueella.

Asiantuntevaan kotiin

MC275 ei ole jokamiehen laite. Tosin hinnaltaan se ei ole hirveä; moni kilpailija on sitä huomattavasti arvokkaampi.

Putkivahvistin vaatii hieman enemmän ymmärrystä ja huolta kuin transistoripäätte. Putkien suojaritilästä huolimatta vahvistin on suojattava lapsilta ja kotieläimiltä normaalia paremmin. Sijoituspaikassa on oltava hyvä ilmanvaihto ja mahdollisimman vähän kaiuttamista tai muualta tulevaa tärinää. Tämä siksi, että putkilla on taipumusta tärinän synnyttämään mikrofoniaeefektiin, joka pahimmillaan saattaa värittää toistoa.

Putket eivät kestä ikuisesti. Kilpailija Audio Research kertoo omilla verkkosivuillaan etuvahvistinputkien kestoiksi noin 5000 tuntia, ja pääteputkille luvataan noin 2000 tuntia. Koska putkien äänenlaatu heikkenee elinkaaren loppupuolella, ne kannattaa vaihtaa jo hieman aikaisemmin. Pääteputkisatsin hinta kannattaakin ottaa huomioon kokonaiskustannuksia miettiessä. Mutta vastapainoksi hyvä putkilaite tarjoaa usein sellaista elävyyttä ja lämpöä jota transistoreista ei irtoa. Putkien lämmin hohto ei tätä vaikutelmaa ainakaan vähennä.

MC275 on erinomainen putkilaite. Se on ääneltään ensiluokkainen ja bassotoistoltaan yllättävän hyvä. Kohinat ja muut häiriöt eivät ole ongelma, ja tehoa tuntuisi riittävän mihin tahansa normaalitarpeeseen. Mekaaninen rakenne on hieno ja muotoilu konstailematon, perinteisen tyylikäs.

MC275:n hankkija tekee kestävän investoinnin, jonka käyttöarvo ja arvostus säilyvät. Kuinka monesta muusta hifilaitteesta voi sanoa samaa?

McIntosh MC 275

Hinta: 3 900 €

Lisätietoja: TA Distribution Finland Oy, puh. (09) 662 062, www.mcintoshlabs.com

Mitat (l x k x s): 42 x 21 x 30,5 cm

Paino: 30,5 kg